

Szép volt az élet Medina-Szőlőhegyen

2014.06.30.

Ahogy egy öreg fát sem lehet átültetni, úgy a tősgyökeres medina-szőlőhegyieket semmi pénzért sem lehetne rávenni arra, hogy elhagyják szülőfalujukat. Mint mondják: minden porszem ide köti őket.

Ha a Jóisten megengedi, felújítjuk - mondta Bakó György a medina-szőlőhegyi művelődési házra. Az épület sok vidám összejövetelt látott már, ha csak Bakó György életének jelesebb eseményeit nézzük, itt tartotta a közelmúltban hatvanadik születésnapját, melyen száznyolcvan családtag, barát köszöntötte a férfit, de itt rendezte annak idején legénybúcsúját is. És nincs egy hete, hogy a Medina-Szőlőhegyről elszármazottak beszélgettek ugyanebben a hűvös teremben. A találkozó most már évek óta megszervezik az aprócska település lakói. Tavaly még szót kérhetett Bakó György édesanyja. Az akkori köszöntőt a férfi fejből, szó szerint idézi. A beszédben megelevenedő tanítók után azonban a múlt év őszén az idős asszony is átért a túlsó partra. - Hogy milyen ember is volt az én édesanyám, mutatja az a levél, melyet egy ismerősömtől kaptam, és amelynek címe arra utal, hogy anyámmal együtt a falu is meghalt egy kicsit. Több száz koszorút szedtem le a temetés után a sírjáról. Hárman vagyunk egyébként testvérek, édesanyám nagy szeretetben nevelt minket, és összetartotta az egész családot - mondja a Bakó György, és még hozzáfűzi: sorban mennek el öregjeik, így a szőlőhegyi lelket nekik kell tovább éltetniük.

Bakó György egyébként maga is nyugdíjas, dolgozott a szekszárdi húsipari vállalatnál, majd egy tűzvédelmi cégnél. Most állatokat tart, és büszkén meséli, hogy Norbert fia itt is és Fácánkertben is gazdálkodik. Amilyen kicsi a település, olyan összetartóak az itt élő családok. Talán a sokban közös sors az, ami az itt élőket arra bírta, hogy a szokásosnál is jobban figyeljenek egymásra. Kovács Istvánné, Bakó György 87 éves nagynénje beszél erről falu szélén álló házukban: Szüleim cselédek voltak, de általában jellemző volt, hogy cselédsorból származók költöztek ide, a szoba-konyhás házakba. Ahogy fordult a kerék, hol lent, hol fent éreztük magunkat. De a Jóisten nekem mindent megadott, szép gyerekeket, unokákat, dédunokákat - mondja az idős asszony, aki ma egyik unokájával és annak családjával él. Azt sem titkolja persze, hogy a szépen gyarapodó családoknak a „ruszkivilág”, ahogy a nemrégiben elkezdett életéről szóló feljegyzéseiben fogalmaz, és az államosítás elemi csapást jelentett. Ahogy az a nagykönyvben meg van írva: nemcsak a padlásokat seperték le, de minden gazdálkodáshoz szükséges gépüket elvették. Az itteniek szerint ez az az időpont, mely részben megpecsételte az olyan kis helyek sorsát, mint Medina-Szőlőhegy. A fiatalok, akik nem akartak a TSZ-ben dolgozni, a városba költöztek. De még akkor is szép volt az élet. Akkortájt úgy kétszázan laktak Medina-Szőlőhegyen, ma fele ennyien lakják. - Nagyon jó volt itt gyerekeknek lenni - veszi át a szót Bakó György. - Maga volt a végtelen szabadság.

A Bakó család

Pedig a gyerekek akkor is jártak iskolába, igaz, ami ma már elképzelhetetlen, a kétszáz lelket számláló közösségnek is volt ilyen intézménye. Erről Szabadi Istvánné és az éppen náluk segédkező Szendi István beszélnek. - Negyvenöten jártunk iskolába. Egy teremben kapott helyet elsőtől nyolcadikig minden osztály - számol be diákéveiről Panni néni. - Reggel nyolc óra előtt a pad mellett állva kellett mondanunk az egyszer egyet. Az iskolával összeépítve állt a tanító lakása, a falon pedig volt egy luk, azon kukucskált át a „Kőszegi”. Aki nem harsogta a szorzótáblát, utána oda-vissza felmondatta vele - tette még hozzá Pista bácsi. Mindketten tősgyökeres szőlőhegyiek, azt mondják, az utolsó porszem is ide köti őket, de most már az utódokon van a sor.

Nagy esemény a találkozón

A Szőlőhegyről elszármazottak találkozóján idén is a Bíró László celebrálta szentmisével kezdődött az ünnep a kápolnában. A kántorizálást a főszervező Bakó György unokanővére, Esti Györgyike vállalja ezeken az alkalmakon. A kápolnát egyébként az egykori iskola épületéhez tapasztották. Az első itteni esküvő még Bakó György szüleié volt. Az első harangozó pedig Szabadi Istvánné nagyapja volt a falucskában. Panni néni elmondta, a családban mindenki, így ő is tudott harangozni, de a templomgondnokság általában az ő feladatuk volt. A kicsinyke, fehérre meszelt falú templomot, mint minden nagy esemény előtt, a mostani találkozóra is feldíszítették, az oltárra Bakó Erika hozott virágot. A szervezésből több család, így a Magyar, a Sáfrány, a Szabadi, a Fejős, a Kovács és a Bakó is kivette a részét.

Forrás:

Tolnai Népújság

TEOL